

Arrest

nr. 192 957 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny, Tsjetsjenië. U ging in 2005 na uw studies in de Russische Federatie verder studeren in Parijs. U verbleef in Parijs tot februari 2010. Tijdens uw studie in Parijs nam u op 9 augustus 2006 deel aan een conferentie en debat over de situatie in Tsjetsjenië. Na uw studie in Parijs bleef u een jaar werken in Parijs. U keerde in februari 2010 terug naar Moskou waar u een aantal maanden werkzaam was. In juni 2010 besloot u naar Grozny terug te keren, waar u in de herfst van dat jaar ging werken in de winkel van uw vriend S. (...). Voor uw werk in de winkel diende u naar Moskou te reizen voor goederen. Op 28 januari 2011

deed u dat opnieuw. U kreeg in Moskou van uw nicht E. (...) een telefoon. U vernam dat op 2 februari 2011 onbekende mensen zijn langs gekomen bij u thuis. Uw schoonzus F. (...) werd door deze onbekenden ondervraagd over u, uw activiteiten en uw reizen. Op 4 februari 2011 vernam u via een sms van uw vriend S. (...) dat ook in de winkel onbekenden hem zijn komen ondervragen over u. Op 5 februari 2011 keerde u terug naar Grozny. Die dag kreeg u bezoek van S. (...). Tijdens dit bezoek, toen u met uw vriend buiten op straat praatte, zag u onbekende personen uw woning binnen gaan. Uw moeder U. L. (...) (OV (...)) werd door deze mannen ondervraagd over u. Na het vertrek van deze personen besloten u en uw moeder onmiddellijk de woning te verlaten en jullie trokken naar Ingoesjetïë. Twee dagen later reisden jullie met het vliegtuig door naar Moskou. In Moskou regelde u een visum voor u en uw moeder en op 28 februari 2011 vloog u samen met uw moeder met het vliegtuig naar Brussel. Op twee maart 2011 vroegen u en uw moeder asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Deze aanvraag werd door het CGVS afgewezen middels een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op 17/08/2011. U stelde tegen deze beslissing een beroep in, hetgeen op 15/12/2011 door de Raad voor Vreemdelingen eveneens met een bevestiging van de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd afgesloten.

Jullie verlieten het land niet, maar startten een verblijfsprocedure om medische redenen. U sloot een wettelijk huwelijk af met B. R. (...), een Belgische van Tsjetsjeense origine, in april 2013. U bent opnieuw van haar gescheiden in januari 2015. U broer keerde vanuit het Noorden van de Russische Federatie terug naar jullie huis in Grozny, waar hij sindsdien samen met zijn gezin woont.

Op 19/05/2015 dienden u en uw moeder een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U baseert zich hiervoor nog steeds op de eerder aangehaalde asielmotieven. U verwijst voorts naar de verslechterde algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en wijst op de medische problemen van uw moeder, die aan de basis liggen van haar asielmotieven.

Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten voor: uw binnenlandse en uw internationale paspoort voor met visum voor Luxemburg, een artikel over een veiligheidsincident in Tsjetsjenië in 2014, een getuigenis van M. Q. (...) dat u in 2006 een conferentie bijwoonde in Frankrijk, een foto waarop u staat afgebeeld naast A. G. (...), een brief van A. C. (...), penningmeester van de organisatie "Etudes sans frontières" die uw verhaal in grote lijnen bevestigt, een brief van uw advocaat met als bijlage enkele contracten van nutsvoorzieningen ter staving van uw daadwerkelijke verblijf in Tsjetsjenië na uw terugkeer uit Frankrijk, en een gemeenschappelijk psychologisch attest op naam van u en uw moeder dd. 01/07/2015. Voorts legde u opnieuw de documenten voor die u reeds in het kader van uw eerste aanvraag naar voren bracht, met name diverse internetartikels, uw werkboekje, uw diploma's en certificaten, uw rijbewijs.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u er om onderstaande redenen niet in geslaagd bent uw asielrelaas alsnog aannemelijk te maken.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Immers, zonder afbreuk te doen aan uw profiel van Tsjetsjeense student die in Frankrijk studeerde en er aanwezig was bij enkele evenementen rond Tsjetsjenië, werd vastgesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. U legde opvallend vage verklaringen af met betrekking tot wie en waarom u zou vervolgd worden, en schoot u tekort in uw medewerkingsplicht door zich hierover evenmin afdoende te informeren. Bovendien werd vastgesteld dat u vervolging vreest omwille van uw activiteiten tijdens uw studieverblijf in Frankrijk, maar u in die periode en ook na uw terugkeer naar uw land van herkomst geheel ongehinderd van en naar Tsjetsjenië kon reizen, wat de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten aantast. Bovendien werd vastgesteld dat uw legale uitreis uit uw land van herkomst, zonder hierbij problemen te hebben ondervonden niet verenigbaar is met uw bewering als zou u door uw autoriteiten worden vervolgd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Zo baseert u uw asielaanvraag op drie asielmotieven. Ten eerste verwijst u nogmaals naar de problemen die u in het kader van uw eerste aanvraag aanklaarte, met name dat u vervolging vreest omwille van uw buitenlandse politieke studie en uw publieke deelname aan activiteiten tijdens deze

studie, die als regime-kritisch zouden kunnen gepercipieerd worden door de autoriteiten in uw land van herkomst . Ten tweede verwijst u naar een verslechterde veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Tot slot verwijst u naar de (medische) asielmotieven van uw moeder, met wie u een gezin vormt en die van u afhankelijk is voor de nodige zorg en steun.

Voor wat betreft uw verwijzing naar uw eerder ingeroepen asielrelaas, moet opgemerkt worden dat u geen overtuigende nieuwe elementen aanreikt.

U legt weliswaar enkele nieuwe documenten voor, met name twee steunbrieven en een foto: een getuigenis van M. Q. (...), ter bevestiging dat u in 2006 een conferentie bijwoonde in Frankrijk, een foto waarop u staat afgebeeld naast A. G. (...), en een brief van A. C. (...), penningmeester van de organisatie "Etudes sans frontières" die uw verhaal in grote lijnen bevestigt. Dat u in Frankrijk verbleef via de organisatie Etudes sans frontières en er enkele activiteiten bijwoonde werd en wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Echter heeft u niet aannemelijk gemaakt in uw land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op vervolging te lopen. Immers, u heeft in het kader van uw eerste aanvraag geen concrete vervolgingsfeiten aannemelijk gemaakt. Evenmin zijn de door u voorgelegde documenten bij machte om een actuele vervolging in uw hoofde vanwege uw autoriteiten in uw land van herkomst op objectieve wijze te staven.

Hier kan nog opgemerkt worden dat de brief van M. Q. (...) weliswaar bevestigt dat u in 2006 in Frankrijk een bijeenkomst organiseerde waar enkele Poetin-aanhangers in het publiek vijandig zouden gereageerd hebben. Hij spreekt zich anderzijds op geen enkele manier uit over concrete problemen die u nadien nog zou gekend hebben in uw land van herkomst.

Hetzelfde dient gezegd over de steunbrief van A. C. (...). In haar brief bevestigt de auteur uw verblijf en studies in Frankrijk, en kaart zij de algemene situatie voor de teruggekeerde studenten aan. Zij spreekt zich echter evenmin uit over de concrete problemen die u zou gekend hebben. Zij stelt dat u eveneens geconfronteerd werd met roddels en vage bedreigingen vanwege de administratie en de lokale bevolking na uw terugkeer naar Grozny, en voegt hieraan toe dat de meerderheid van de studenten die aan hun programma deelnamen dit gevoel van gesurveilleerd worden of nagekeken worden hebben gerapporteerd. Meerdere onder hen zouden bovendien rechtstreeks benaderd zijn door de geheime diensten, om vragen te stellen over hun verblijf in Frankrijk. Waar u nooit rechtstreeks benaderd werd (u was per toeval nooit thuis wanneer men langskwam), en u evenmin kan aangeven wie u precies benaderde of waarom dit zou gebeuren, blijkt uit de verklaring van A. C. (...) dat andere studenten kennelijk wel concretere problemen aankaarten bij de organisatie. Hoe dan ook staat deze brief geen concrete vervolgingsfeiten in uw hoofde. Bovendien zijn uw eigen verklaringen niet in lijn met deze informatie. Wanneer u gevraagd werd of andere studenten dezelfde problemen zouden gekend hebben als u, beweerde u immers dat u het niet wist en dat u de enige student was die een "gevoelige" richting studeerde en gelieerd werd met vader en zoon G. (...) (CG 1 p.5). U wist evenmin veel te vertellen over andere studenten die eenzelfde parcours hebben afgelegd (CG 2 p.2-3), hetgeen eigenaardig is, daar minstens één van hen de alom bekende en gerenommeerde Milana Bakhaeva (pennaam Milana Terloeva) is, die overigens zelf nog steeds in Tsjetsjenië woont en werkt, ondanks de publicatie van de regime-kritische best-seller "Danser sur les ruïnes" (zie info toegevoegd). Zij is dan ook eerder het 'gezicht' van het programma, in tegenstelling tot uw verklaringen (CG 1 p.5). Dat u dergelijke info niet geeft (bewust verzwijgt), relativeert dan ook wederom de aannemelijkheid van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Er dient benadrukt dat u tijdens uw verblijf in Frankrijk, waar u enige politieke activiteit ontplooidde, reeds verschillende keren naar Tsjetsjenië terugkeerde, zonder dat er zich noemenswaardige problemen voordeden. Na uw definitieve terugkeer naar uw land van herkomst in 2009 woonde en werkte u aanvankelijk enkele maanden in Moskou, om vervolgens uit eigen beweging terug te keren naar uw ouderlijke huis in Tsjetsjenië. U heeft sinds uw terugkeer in uw land van herkomst niet de minste politieke interesse of activiteit meer vertoont (CG 1 p.10, CG 2 p.3). U heeft dan ook niet aannemelijk weten maken dat u louter omwille van uw profiel als student die in het buitenland studeerde een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag werd geargumenteed zijn de door u aangehaalde concrete vervolgingsfeiten (men kwam enkele keren naar u informeren in uw ouderlijke huis) niet geloofwaardig.

Deze conclusie wordt overigens nog ondersteund door het feit dat uw oudere broer, die in het Noorden van de Russische Federatie woonde, na jullie vertrek terugkeerde naar Grozny en er sindsdien in jullie huis woonde met zijn gezin (CG 1 p.6, CG 2 p.5, 6). Hij kent hier geen problemen en ontvangt regelmatig bezoek van uw vader (zie ook beslissing moeder). Indien u werkelijk gevisieerd zou worden en uw huis werkelijk verschillende keren bezocht werd door autoriteiten die op zoek waren naar u, is het geheel onlogisch dat uw broer vrijwillig in dit huis zou intrekken, en is het hoogst opmerkelijk dat hij hierbij bovendien niet het minste probleem kende. Niets wijst er dan ook op dat u in de negatieve aandacht van uw autoriteiten zou staan.

Wanneer u tot slot nog gevraagd werd of u enige indicatie heeft dat de Russische autoriteiten in de ruimste mogelijke zin op dit moment in u geïnteresseerd zouden zijn, moest u toegeven dat u het niet weet (CG 2 p.3-4). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen enkele nieuwe informatie weet aan te reiken met betrekking tot uw asielaanvraag dan een verwijzing naar de eerder aangehaalde gebeurtenissen, met name het feit dat onbekenden tot drie maal toe naar u zijn komen informeren.

Voor wat betreft uw verwijzing naar de verslechterde algemene situatie in Tsjetsjenië (CG p. 2), wijst het CGVS er op dat de beoordeling in het kader van uw eerste asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. U maakt bijgevolg geen aanspraak op een beschermingsstatuut omwille van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Tot slot verwijst u naar de asielmotieven van uw moeder en haar psycho-medische toestand (CG p.2). Er dient vastgesteld dat ook in hoofde van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Bijgevolg maakt ook u geen aanspraak op internationale bescherming op basis van haar asielmotieven. Voor een uitgebreide analyse van de asielmotieven van uw moeder, verwijst ik u naar haar beslissing, die luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag in hoofdzaak stoelt op het feit dat u na uw aankomst in België gediagnosticeerd werd met HIV. Daarnaast zouden de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde, met name de problemen van uw zoon met de autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten, nog steeds actueel zijn.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U legt immers geen inhoudelijke verklaringen af die een nieuw licht werpen op de eerder aangehaalde asielmotieven. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw oudste zoon inmiddels in uw huis in Tsjetsjenië verblijft, hetzelfde huis waar u meermaals door de autoriteiten bezocht werd om navraag te doen over uw jongste zoon M. (...), op wiens asielmotieven u zich deels baseert (CG 1 p.3). Gevraagd naar de situatie van uw oudste zoon, gaf u aan dat hij momenteel geen problemen kent, ook niet met de autoriteiten (CG 1 p.3). U voegde kort nadien nog toe dat men aan uw zoon 'informeel' wel wat gevraagd werd, maar dat men 'niet officieel kon gaan'. Dergelijke verklaringen raken kant noch wal, te meer gezien uw eerdere expliciete ontkenning dat uw oudste zoon nog problemen kende, ook niet met de autoriteiten (Ibid.). Opnieuw leveren uw verklaringen geen enkele indicatie van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw gezin omwille van de asielmotieven van uw zoon M. (...). Daarenboven geeft u zelf al aan geen andere problemen te hebben dan uw ziekte, en u zelf niet vervolgd wordt (CG 2 p.6).

Wat betreft uw verwijzingen naar uw ziekte als motief voor uw asielaanvraag dienen volgende vaststellingen te worden gedaan. U geeft aan dat u op de hoogte bent van de mogelijkheden om een verblijfsaanvraag op basis van medische redenen in te dienen, doch u wenst uitdrukkelijk dat uw medische problematiek wordt beoordeeld in het kader van een asielprocedure (DVZ 2de aanvraag, rubriek 15). U verwijst hiervoor naar de discriminatie en gebrek aan jobkansen die u vreest bij terugkeer (Ibid.). Echter, wanneer u gevraagd werd om aan te geven wat u concreet vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, verwees u spontaan slechts naar het feit dat u vreest dat er geen behandeling voor uw ziekte zou bestaan in uw land van herkomst en er bijgevolg zou sterven. U herhaalt vervolgens dat de kern van de zaak is dat er in Rusland geen afdoende behandeling zou zijn voor HIV (DVB 2e aanvraag rubriek 18). Het CGVS stelt bijgevolg vooreerst vast dat u, hoewel u uitdrukkelijk wenst gebruik te maken van de asielprocedure, u in concreto weinig verder komt dan een persoonlijke vrees bij terugkeer te concretiseren door te verwijzen naar elementen die louter betrekking hebben op uw medische problemen en de mogelijkheid tot behandeling in uw land van herkomst.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen op zich (HIV-infectie, hepatitis C, een behandelde Tuberculose en psychologische problemen) en de behandeling ervan in uw land van herkomst geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit de stukken die uw advocaat neerlegde blijkt dat uw eerste aanvraag 9ter door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Zo oordeelde de DVZ ondermeer dat een behandeling voor het geheel van medische aandoeningen waaraan u lijdt wel degelijk voorhanden en toegankelijk is in uw land van herkomst. U diende vervolgens een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie in, dewelke op het ogenblik van uw tweede gehoor op het CGVS nog hangende zou geweest zijn. Uw advocaat nam in dit verband nog contact op met de federale ombudsdienst omdat u ontevreden was over de behandelingstermijn van deze aanvraag. U uitte bij monde van uw advocaat de wens om gezien uw onzekere situatie een asielaanvraag in te dienen in de plaats. Hier dient te worden opgemerkt dat het beoordelen van een verblijfsaanvraag op basis van medische gronden de exclusieve bevoegdheid is van de DVZ. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich niet geïnformeerd heeft over de weigeringsmotieven van de DVZ in het kader van uw aanvraag 9ter (CG 2 p.7). Het verbaast dan ook niet dat u ten gehore op het CGVS voornamelijk verwijst naar argumenten die u reeds in het kader van uw 9ter had opgeworpen, zoals uw bewering dat een behandeling in de Russische Federatie niet voorhanden is (CG2 p.4-5) of onbetaalbaar zou zijn (CG 2 p.4-6), zonder de tegenargumentatie van de DVZ in rekening te brengen.

U benadrukte voorts dat u omwille van uw HIV-besmetting in geval van terugkeer te maken zou krijgen met problemen van discriminatie. In dit verband heeft u echter geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. U geeft aan dat u pas in België de diagnose HIV kreeg, en u uw land van herkomst enkel verlaten had omwille van de problemen van uw jongste zoon (DVZ 2e aanvraag rubriek 15, CG2 p.6). Bij terugkeer vreest u nu discriminatie, gebrek aan respect in het algemeen en een gebrek aan jobkansen (DVZ 2de aanvraag rubriek 15). U geeft nog aan dat een behandeling in uw land van herkomst onbetaalbaar zou zijn, maar moet zelf meteen toegeven dat u niet weet hoeveel een behandeling in Tsjetsjenië zou kosten (CG 2 p.6). Wanneer u nogmaals de kans werd geboden om uw vrees voor vervolging bij terugkeer te concretiseren, verwees u wederom naar het feit dat u geen behandeling zou kunnen krijgen, dat ze erg duur is, als ze al zou bestaan (CG2 p.4, 5).

U claimt alles en iedereen kwijt te raken en uitgestoten te worden, maar geeft anderzijds zelf al aan dat niemand in de Russische Federatie op de hoogte is van uw HIV besmetting (CG 2 p.4). Uw vrees voor de reactie van landgenoten berust dan ook op loutere vermoedens en gissingen, overigens in de loutere veronderstelling dat een breed publiek op de hoogte zou geraken van uw precieze ziekte. Gezien uw beroepsverleden als arts en uw netwerk binnen de medische gemeenschap in Tsjetsjenië kan verwacht worden dat u de mogelijkheid heeft zich wel degelijk - op discrete wijze - te laten behandelen.

Daarnaast verwijst u naar het feit dat u geen werk meer zou kunnen vinden in uw beroep (CG 2 p.4-5), daar een blanco-aidsattest een noodzakelijk voorwaarde zou zijn om als arts te mogen werken. In dit verband dient te worden verwezen naar de door u voorgelegde beslissing inzake uw eerste 9 ter procedure, waarin duidelijk verwezen wordt naar het feit dat u, inmiddels 62 jaar oud en met meer dan 30 jaar beroepsactiviteit op de teller, reeds ruimschoots aan de pensioenvoorwaarden van de Russische Federatie voldoet (overheidspensioen voor vrouwen vanaf 55 jaar indien 5 jaar gewerkt). Het opgeworpen motief inzake het niet langer kunnen ontplooiën van economische activiteiten omwille van uw HIV-besmetting kan bijgevolg evenmin weerhouden worden om u internationale bescherming toe te kennen.

Hoe dan ook toont u op basis van uw al te vage verklaringen niet aan, dat u, omwille van het feit dat u drager bent van het HIV-virus wat mogelijk bekend zou raken in uw omgeving, daadwerkelijke vervolging riskeren in jullie herkomstregio. Weliswaar blijkt uit uw verklaringen dat u vreest om gestigmatiseerd te worden. Hoewel het Commissariaat-generaal van oordeel is dat uitingen van discriminatie moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig zijn, zijn dergelijke mogelijke uitingen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

De psychologische attesten die u neerlegt (dd. 18 maart 2015 van psychologe A. B. (...), het standaardmedisch attest in het kader van de 9ter procedure dd 17/03/2015 door dr. P. (...), psychiatrisch rapport dr. C. M. (...) dd23/06/2014) vermelden dat psychologische problemen kent. Het psychiatrische rapport concludeert dat u lijdt aan een vorm van post-traumatische stress, waarvan de oorzaak in de drie Tsjetsjeense oorlogen (1994 – 1996 – 1999, [sic]) moet worden gezocht. Er wordt verwezen naar enkele traumatische gebeurtenissen die u tijdens deze periode in Tsjetsjenië zou beleefd hebben. Over deze documenten moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont geen oorzakelijk verband kan aantonen met de door u aangehaalde asielmotieven, te meer daar u zelf duidelijk aangeeft uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen van uw zoon, en u daarnaast actueel bij terugkeer een vrees voor discriminatie

koestert omwille van uw seropositiviteit (DVZ 2de asielaanvraag, rubrieken 15-18). Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort, duplicaat van uw geboorteakte, diploma, werkboekje en militaire identificatiekaart, bevatten uitsluitend identiteits- en werk gerelateerde gegevens, die hier echter niet betwist worden. De door u voorgelegde psycho-medische documenten staven uw medische toestand, die evenmin betwist wordt. De neerslag van het email verkeer tussen uw advocaat en de federale ombudsman, alsook de beslissing genomen door de DVZ inzake uw eerste 9ter procedure werd reeds besproken. De brief van uw sociaal assistente van het ziekenhuis waar u behandeld wordt levert geen objectieve informatie over uw situatie in uw land van herkomst.

De algemene rapporten die u aanbrengt betreffende de situatie van HIV-patiënten in uw land van herkomst (CORI Country report Russian Federation van oktober 2010, het Asylos rapport van februari 2015) wijzigt niets aan het voorgaande. Hoewel er sprake is van een zeker vorm van stigmatisering ten aanzien van aidspatiënten is er nergens sprake dat zij op structurele wijze worden vervolgd. Bovendien vloeit de stigmatisering voornamelijk voort uit een associatie die gemaakt wordt met werklozen, drugsverslaafden en immorelen; een perceptie waarvan de vraag kan gesteld worden of deze ook op u van toepassing zou zijn als 62-jarige vrouw die arts is geweest. Sowieso volstaat dergelijke algemene verwijzing niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Voor wat betreft het internetartikel "Tchéchénie: une attaque dans le centre de Grozny relance les craintes de violences" (dd. 04/12/2014), waarmee verwezen wordt naar een verslechterde algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, dient opgemerkt dat de beoordeling in het kader van uw eerste asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voor zover uw tweede asielaanvraag nog steeds deels steunt op de asielmotieven die uw zoon heeft aangehaald, dient vastgesteld dat ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Bijgevolg wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de door hem aangehaalde motieven. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de weigering van uw zoon steunt, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:..."

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document is niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kan wijzigen. U legde een gemeenschappelijk psychologisch attest op naam van u en uw moeder dd. 01/07/2015 voor, waaruit blijkt dat u het emotioneel moeilijk heeft met uw huidige situatie en geeft verder een beschrijving van uw situatie gebaseerd op uw verklaringen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw psychologische toestand kan dit op zich nog geen oorzakelijk verband aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen (u vertoonde tijdens het gehoor wel een emotionele reactie wanneer de Tsjetsjeense oorlogen ter sprake kwamen, hetgeen losstaat van uw huidige asielmotieven). Deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts

kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door de dokters, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben.

U bracht nog verschillende documenten aan die jullie verblijf in Tsjetsjenië voorafgaand aan jullie vertrek aantonen, zoals contracten voor gaslevering en telecomdiensten. Jullie verblijf in Tsjetsjenië wordt in casu niet betwist. Voorts legde u opnieuw de documenten voor die u reeds in het kader van uw eerste aanvraag naar voren bracht, met name diverse internetartikels, uw werkboekje, uw diploma's en certificaten, uw rijbewijs. Deze documenten werden reeds in het kader van uw voorgaande aanvraag beoordeeld. U legt in het kader van uw tweede aanvraag nog uw binnenlandse en uw internationale paspoort voor met visum voor Luxemburg. Hiermee wordt de eerdere vaststelling van het CGVS, met name dat u bewust relevante gegevens asiendiensten achterhield, bevestigd. Hoe dan ook werd eerder reeds vastgesteld dat u wel degelijk uw land van herkomst op legale wijze heeft verlaten, kennelijk zonder hierbij noemenswaardige problemen te hebben gekend, wat niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging vanwege uw autoriteiten, daar u op deze manier met gemak zou te traceren zijn indien men u daadwerkelijk zocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, "57/6, par. 2", 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(h)et algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid, en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 2 maart 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 17 augustus 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 71 922 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 december 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat uit de stukken die zij thans bijbracht wel degelijk blijkt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van haar buitenlandse politieke studie en deelname aan verschillende activiteiten tegen het regime van haar land van herkomst.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de door haar aangebrachte steunbrief van mevrouw A. C., waaruit wel degelijk haar concrete problemen blijken, en naar de getuigenis die zij aanbracht van de heer Q., die attesteert dat hij verzoekende partij heeft voorgesteld in 2011 om deel te nemen aan een kritisch radioprogramma, maar dat zij dit geweigerd heeft omdat zij vreesde voor represailles. Wat betreft het feit dat zij Milana Bakhaeva niet had vernoemd toen zij gevraagd werd naar andere studenten die eenzelfde parcours hebben afgelegd, bemerkt verzoekende partij dat zij nooit rechtstreeks gevraagd werd naar Milana Bakhaeva en dat zij uiteraard in staat was om over haar te vertellen indien de vraag haar gesteld zou zijn geweest.

Verder voert verzoekende partij aan dat er in de steunbrief van mevrouw A. C. op gewezen wordt dat elke persoon die vandaag gestudeerd heeft in het buitenland, die zich openlijk heeft uitgesproken tegen de situatie in Tsjetsjenië en Rusland en die contact houdt met het buitenland beschouwd wordt als een vijand van de macht in Rusland en nog meer in Tsjetsjenië. Verzoekende partij wijst op de mensenrechtenschendingen die in Tsjetsjenië plaatsvinden en duidt erop dat zelfs een kleine link met het Westen voldoende is om het slachtoffer te zijn van vervolging door de Tsjetsjeense overheid. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de "COI Focus" betreffende "Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie" d.d. 22 juni 2016 die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1) en naar verschillende rapporten van *Human Rights Watch* die zij als bijlagen voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 9-11). Verzoekende partij stelt dat zij dan ook vervolging vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar profiel als "verwesterde" man. Verzoekende partij benadrukt in dit verband dat het eigen aan het asielrecht is dat de vrees voor vervolging prospectief moet worden beoordeeld en dat het niet noodzakelijk is dat men in het verleden reeds vervolgd is opdat een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangetoond.

2.2.4.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat, daar waar verzoekende partij meent dat uit de thans door haar aangebrachte stukken wel degelijk haar concrete problemen blijken, verwerende partij in de bestreden beslissing terecht vaststelt dat dit geenszins het geval is, daar in de steunbrief van A. C. slechts het verblijf en studies van verzoekende partij in Frankrijk bevestigd wordt, hetgeen niet betwist wordt, de algemene situatie voor de terugkerende studenten wordt aangekaart en vervolgens op zeer algemene wijze gesteld wordt dat ook verzoekende partij geconfronteerd werd met roddels en vage bedreigingen vanwege de administratie en de lokale bevolking na haar terugkeer naar Grozny, zonder zich evenwel uit te spreken over de concrete problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Wat betreft de brief van de heer Q, stelt verwerende partij dan weer terecht vast dat deze slechts bevestigt dat verzoekende partij in 2006 in Frankrijk een bijeenkomst organiseerde waar enkele Poetin-aanhangers in het publiek vijandig zouden gereageerd hebben. Voorts wordt er in de brief nog opgemerkt dat verzoekende partij weigerde om deel te nemen aan een kritisch radioprogramma uit vrees voor represailles. In de brief wordt evenwel met geen woord gerept over concrete problemen die verzoekende partij nog gekend zou hebben in haar land van herkomst. Deze stukken zijn dan ook niet van aard de door haar beweerde problemen in haar land van herkomst – er zouden in 2011 onbekenden bij haar thuis en in de winkel waar zij werkte naar haar geïnformeerd hebben en vragen hebben gesteld over haar, haar activiteiten en haar reizen – aan te tonen.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar studies en activiteiten in Parijs bevestigd wordt door de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij niet in lijn zijn met de informatie in de steunbrief van A. C.. Immers wordt door verwerende partij opgemerkt dat verzoekende partij niet wist of andere studenten dezelfde problemen zouden hebben gekend als haar toen zij hiernaar werd gevraagd en dat zij verklaarde dat zij de enige student was die een “gevoelige” richting studeerde en gelieerd werd met vader en zoon G.. Evenmin wist verzoekende partij veel te vertellen over andere studenten die eenzelfde parcours hebben afgelegd, dit terwijl minstens één van hen de alom bekende gerenommeerde Milana Bakhaeva (pennaam Milana Terloeva) is, die overigens zelf nog steeds in Tsjetsjenië woont en werkt, ondanks de publicatie van de regime-kritische best-seller “*Danser sur les ruïnes*”, zo blijkt uit de informatie die verwerende partij toevoegt aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, deel 3), waardoor zij dan ook eerder het ‘gezicht’ is van het programma in tegenstelling tot de verklaring van verzoekende partij dat zijzelf het ‘gezicht’ zou zijn van het programma. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij Milana Bakhaeva niet had vernoemd omdat niet rechtstreeks naar haar gevraagd werd kan geenszins aanvaard worden nu redelijkerwijs verwacht mag worden dat verzoekende partij haar spontaan zou noemen wanneer gevraagd naar andere studenten die eenzelfde parcours hebben afgelegd. Dat verzoekende partij dergelijke informatie niet geeft, en zelfs bewust lijkt te verzwijgen, relateert dan ook wel degelijk de aannemelijkheid van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij.

De Raad wijst er verder op dat de loutere verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Noch de rapporten van *Human Rights Watch*, noch de COI Focus d.d. 22 juni 2016 waarnaar verzoekende partij verwijst laten toe om te besluiten dat verzoekende partij werkelijk wordt vervolgd omwille van haar kritiek op het beleid van president Kadyrov.

De Raad benadrukt voorts dat in de bestreden beslissing tevens terecht gemotiveerd wordt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft weten maken dat zij louter omwille van haar profiel als student die in het buitenland studeerde een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Verwerende partij motiveert dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Frankrijk, waar zij enige politieke activiteit ontplooidde, reeds verschillende keren naar Tsjetsjenië terugkeerde, zonder dat er zich noemenswaardige problemen voordeden, dat zij na haar definitieve terugkeer naar haar land van herkomst in 2009 aanvankelijk enkele maanden in Moskou woonde en werkte, om vervolgens uit eigen beweging terug te keren naar haar ouderlijke huis in Tsjetsjenië en dat verzoekende partij sinds haar terugkeer in haar land van herkomst niet de minste politieke interesse of activiteit meer heeft vertoond. Verwerende partij merkt tevens op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geen enkele indicatie heeft dat de Russische autoriteiten in de ruimst mogelijke zin op dit moment in haar geïnteresseerd zouden zijn. Dat niets erop wijst dat verzoekende partij in de negatieve aandacht van haar autoriteiten zou staan, blijkt tevens uit het feit dat haar oudere broer, die in het Noorden van de

Russische Federatie woonde, na hun vertrek terugkeerde naar Grozny en er sindsdien in het ouderlijke huis woont met zijn gezin, waar hij geen problemen zou kennen en regelmatig bezoek van hun vader zou ontvangen.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte rapporten van *Human Rights Watch* en de aan het administratief dossier toegevoegde "*COI Focus*" betreffende "*Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie*" d.d. 22 juni 2016 geenszins blijkt dat ieder Tsjetsjeen die na een verblijf in het Westen terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door dit verblijf in het Westen het risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Evenmin blijkt hieruit dat elke Tsjetsjeen, die na een verblijf in het Westen terugkeert, enkel en alleen door dit verblijf een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Uit deze informatie blijkt ook nergens dat Tsjetsjenen die erg verwesterd zijn louter door dit feit bepaalde ernstige risico's lopen wanneer zij naar Tsjetsjenië terugkeren. Verzoekende partij beperkt zich tot blote beweringen die niet met enige objectieve informatie worden onderbouwd. Zij het ook in dit verband benadrukt dat, zoals reeds vastgesteld in het kader van haar eerste asielaanvraag, verzoekende partij tijdens en na haar studieverblijf in Frankrijk geheel ongehinderd van en naar Tsjetsjenië kon reizen en ook in februari 2011, na de door haar voorgehouden problemen in Tsjetsjenië omwille van haar studies en activiteiten in Frankrijk, nog op legale wijze Tsjetsjenië kon verlaten via de luchthaven, waarbij zij haar binnenlands paspoort en haar reispaspoort diende voor te leggen tijdens een identiteitscontrole, zonder hierbij enige problemen te kennen. Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin duidelijk maakt dat het voor haar absoluut onmogelijk is zich na een verblijf van meerdere jaren in West-Europa aan te passen aan de Tsjetsjeense maatschappij.

2.2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar verwijzing naar de asielmotieven van haar moeder en haar psycho-medische toestand zich in haar verzoekschrift beperkt tot de verwijzing naar de middelen die worden opgeworpen door haar moeder L. U. – bij de Raad gekend onder het nummer 200 370 – tegen de in haar hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 11 januari 2017. De Raad heeft bij arrest nr 192 956 van 2 oktober 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan L. U.. De motivering omtrent de asielmotieven van haar moeder en haar psycho-medische toestand luidt als volgt:

"2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, "57/6, par. 2", 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(h)et algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. *Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid, en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.*

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. (...)

2.2.4. (...)

2.2.5.1. Verder haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift een vrees voor vervolging aan omwille van de gebeurtenissen die zij meemaakte tijdens de Tsjetsjeense oorlogen. Zo staat het vast dat zij aan PTSD lijdt omwille van gebeurtenissen in deze periode en verwijt zij verwerende partij geen enkele vraag over deze gebeurtenissen te hebben gesteld, hoewel er nochtans door haar raadsman en in medische attesten naar verwezen werd. Zij stelt dat de traumatische gebeurtenissen die zij meemaakte tijdens de oorlogen wel degelijk deel uitmaken van haar vrees voor vervolging en een duidelijke link hebben met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekende partij meent dan ook dat het gebeurde onderzoek onzorgvuldig en onvolledig is. Voorts wijst zij erop dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet op haar van toepassing is gezien zij in het verleden vervolgd werd. Verzoekende partij onderstreept dat zij ter staving hiervan talrijke medische attesten neerlegt. Er is dan ook een omkering van de bewijslast en het is aan de commissaris-generaal om aan te tonen dat deze vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat, zoals reeds in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, het loutere feit dat verzoekende partij symptomen van post-traumatische stress vertoont geen oorzakelijk verband kan aantonen met de door haar aangehaalde huidige asielmotieven, te meer daar zij zelf duidelijk aangeeft haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen van haar zoon, en zij daarnaast actueel bij terugkeer een vrees voor discriminatie koestert omwille van haar seropositiviteit (administratief dossier, stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag, rubrieken 15-18). Zij toont op geen enkele wijze aan dat er een verband zou zijn tussen enerzijds de gebeurtenissen die zij meemaakte in de oorlogen en de PTSD waaraan zij zegt te lijden, zoals gestaafd door medische attesten, en anderzijds de asielmotieven waarop zij haar huidige vrees bij terugkeer baseert. Zo stelde zij tijdens haar tweede gehoor in het kader van de huidige asielaanvraag "ik zelf, neen, ik heb geen andere problemen buiten mijn ziekte. Ik word niet vervolgd. We kwamen naar hier omwille van hem." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/09/2015, p. 6). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor eventuele psychische moeilijkheden waar verzoekende partij mee kampt, zijn de medische attesten die verzoekende partij neerlegt geenszins van die aard dat ze de voormelde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen.

Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dan ook dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is. Immers bepaalt artikel 48/7 van de vreemdelingenwet het volgende: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Uit de bewoordingen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet “dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen” blijkt dat de omkering van de bewijslast betrekking heeft op de aangehaalde vervolging. Zelfs indien wordt aangenomen dat de door verzoekende partij aangehaalde huidige psychologische problemen hun oorsprong vinden in schade geleden tijdens de Tsjetsjeense oorlog en dat deze incidenten bovendien ernstig genoeg waren om als vervolging of ernstige schade beschouwd te worden, zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De aangehaalde schade vloeide immers voort uit incidenten die zij aanhaalt tijdens de oorlogen in de jaren ‘90 en die een link vertonen met het gewapend conflict dat toen woedde (zie beschrijving in psychiatrisch rapport d.d. 23/6/2014 (administratief dossier, stuk 13, map documenten)). De veiligheidssituatie in Tsjetsjenië is echter drastisch veranderd, zoals wordt gestaafd door de “COI Focus” betreffende “Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” van 22 juni 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1). De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit waardoor de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Hoewel er nog steeds verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen voorkomen, hebben deze schendingen een gericht karakter en zijn zij divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing). Er zijn dus goede redenen om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade waar verzoekende partij naar verwijst zich niet opnieuw zal voordoen in de huidige context van de Tsjetsjeense veiligheidssituatie, gezien het gerichte karakter van de mensenrechtenschendingen en de sterk afgenomen intensiteit van de gevechtshandelingen. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij, zoals hoger aangegeven, zelf uitdrukkelijk stelde persoonlijk geen andere problemen te kennen dan deze van haar ziekte.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt voorts aan dat zij tot de sociale groep van vrouwen besmet met het HIV-virus behoort en dat zij hierdoor vervolging vreest. Zij vreest naast het gebrek aan toegang tot medicatie ook discriminatie en uitsluiting door de maatschappij. Bij terugkeer kan zij niet rekenen op adequate bescherming van haar autoriteiten gezien haar specifiek profiel en de stigmatisering in de maatschappij. Verzoekende partij betoogt dat zij aantoonde dat zij door haar positie als arts nog meer zou worden blootgesteld aan discriminatie en uitsluiting en concretiseerde in haar gehoren dat zij discriminatie algemeen en op de arbeidsmarkt vreest, net als het gebrek aan sociale en psychologische ondersteuning en het gebrek aan adequate zorg. Derhalve toont zij dus wel concreet aan in welke zin zij gediscrimineerd zou worden. Ook legde zij rapporten neer die deze stigmatisering en discriminatie aantonen. Verzoekende partij voert nog aan dat van haar niet verwacht kan worden haar ziekte te verbergen voor de buitenwereld nu deze inherent is aan haar wezen en een kenmerk betreft dat niet gewijzigd kan worden. Verzoekende partij onderstreept dat er wel degelijk sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk is.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

De Raad wijst erop dat over de door verzoekende partij aangehaalde vrees omwille van haar HIV-besmetting in de bestreden beslissing reeds omstandig gemotiveerd wordt dat deze medische problemen op zich en de behandeling ervan in haar land van herkomst geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Er dient te worden opgemerkt dat het beoordelen van een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op basis van medische gronden de exclusieve bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat uit artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet blijkt dat het van toepassing is op personen die geen beroep kunnen doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dienaangaande benadrukt dat haar 9ter-aanvragen als ongegrond werden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij een verkeerde interpretatie geeft aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet nu uit de bewoordingen van

artikel 48/4 duidelijk blijkt dat het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat “de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”. Dat verzoekende partij tweemaal een beslissing tot ongegrondheid van haar 9ter-aanvraag heeft ontvangen, doet hier geen afbreuk aan, gezien zij duidelijk in staat was een beroep te doen op deze procedure maar haar aanvragen als ongegrond werden beschouwd.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing omtrent de vrees van verzoekende partij voor discriminatie en stigmatisering grondig gemotiveerd wordt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoekende partij nu opwerpt dat zij aantoonde dat zij door haar positie als arts nog meer zou worden blootgesteld aan discriminatie en uitsluiting, zowel algemeen als op de arbeidsmarkt, bemerkt de Raad dat verzoekende partij dit geenszins in concreto aantoonde, en dat er bovendien werd besloten in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aantoonde dat een breed publiek op de hoogte zou raken van haar besmetting, dat gezien haar beroepsverleden als arts en haar netwerk binnen de medische gemeenschap in Tsjetsjenië kan verwacht worden dat zij de mogelijkheid heeft zich wel degelijk - op discrete wijze - te laten behandelen, en dat zij reeds ruimschoots aan de pensioenvoorwaarden van de Russische Federatie voldoet. De algemene rapporten waar verzoekende partij naar verwijst werden reeds in de bestreden beslissing besproken. Het louter opnieuw verwijzen naar deze rapporten volstaat geenszins ter weerlegging van desbetreffende motivering. Verder bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekende partij haar besmetting moet verbergen, maar louter vastgesteld wordt dat buiten haar zoon niemand op de hoogte is van haar besmetting en dat verzoekende partij haar vrees voor de reactie van landgenoten dus slechts baseert op loutere vermoedens en gissingen. De Raad wijst er ten slotte nog op dat stigmatisering en uitingen van discriminatie omwille van HIV-besmetting op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

2.2.7. Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat een aantal e-mails van haar raadsman en de bijhorende bijlagen niet werden toegevoegd aan het administratief dossier en hier in de bestreden beslissing niet werd over gemotiveerd, stelt de Raad vast dat dit inderdaad het geval is, doch dient te worden vastgesteld dat geen van deze documenten, die verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt (bijlagen 1-6), een ander licht werpen op de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “De email van 8/7/2015 met in bijlage medische attesten (stuk 1 bijlage) bevat een psychiatrisch rapport van 23/6/2014 dat reeds in het administratief dossier werd opgenomen en besproken in de beslissing, een bijkomend psychiatrisch rapport van 7/7/2015 van dezelfde psychiater waarin de ontwikkeling van verzoeksters mentale toestand wordt beschreven, een doktersattest in het kader van een 9ter aanvraag van 6/7/2015, een brief van een sociaal assistente van het ziekenhuis waar verzoekster behandeld wordt van 1/6/2015 en een attest van psychologisch onderzoek van 1/7/2015. Over eerder neergelegde psychiatrische en psychologische rapporten en een brief van een sociaal assistente werd in de bestreden beslissing reeds gemotiveerd en deze attesten bevatten slechts een beschrijving van dezelfde problematiek en het verdere verloop van behandelingen. Deze documenten brengen dus geen elementen aan die de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag zouden wijzigen.

Wat betreft de e-mail van 26/8/15 met bijlages van kopies van contracten van gas, telefonie, en internet en medische attesten, wijst verweerder er ten eerste op dat deze medische attesten dezelfde zijn als deze neergelegd op 8/7/2015 en dus hierboven reeds besproken. De kopies van de contracten werden reeds in de bestreden beslissing besproken en hierover werd gesteld dat het verblijf van verzoekers in Tsjetsjenië in casu niet betwist wordt.

De e-mail van 14/9/2015 bevat informatie over het Triumeq medicijn en de kostprijs hiervan en informatie over het gemiddelde inkomen in Rusland. Er kan worden opgemerkt dat de bijgevoegde informatie in het Russisch werd opgesteld en dat de beoordeling van de beschikbaarheid en kostprijs van de nodige medicatie wordt gedaan in het kader van een 9ter-aanvraag. Het is niet de bevoegdheid van het CGVS om hierover te oordelen.

De e-mail van 9/8/2016 bevat als bijlage de beslissing tot ongegrondheid van verzoeksters 9ter-aanvraag en bijhorende bijlages. De e-mail van 25/8/2016 bevat als bijlages opnieuw de beslissing tot ongegrondheid van verzoeksters 9ter-aanvraag en het verzoekschrift opgesteld in het annulatieberoep bij de RvV in het kader van de beslissing tot ongegrondheid van verzoeksters 9ter aanvraag. De door verzoekster bijgebrachte documenten die betrekking hebben op haar 9ter-aanvraag en het beroep tegen de beslissing hierin kunnen in de huidige asielprocedure niets substantieels bijbrengen. Het was immers duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die

de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10). Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat “de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”.(RvV, nr. 152 642 16 september 2015) Dat verzoekster tweemaal een beslissing tot ongegrondheid heeft ontvangen, doet hier geen afbreuk aan.

De e-mail van 3/11/2016 met bijlage « Note de situation sur la Tchetchenie » betreft een algemeen rapport over de situatie in Tsjetsjenië en de situatie van terugkeerders. Waar verzoeksters raadsman verwijst naar de risico's bij terugkeer naar Tsjetsjenië na een asielaanvraag in Europa, antwoordt verweerder als volgt. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekster zelf tijdens haar gehoren op geen enkel moment heeft aangehaald dat zij een vrees heeft bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het indienen van een asielaanvraag in Europa. Verder blijkt er uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, die aan deze nota werd toegevoegd, dat de geraadpleegde bronnen het er over eens zijn dat het loutere feit dat een persoon in Europa leefde of er een asielprocedure heeft doorlopen, in principe geen risico inhoudt om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, voor personen die naar Tsjetsjenië terugkeren. Mogelijke risico's bij terugkeer komen voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Verder blijkt uit de informatie dat de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die instaat voor het bijstaan en opvolgen van vrijwillige terugkeerders, niet beschikt over aanwijzingen dat Tsjetsjenen die terugkeren enige problemen of conflicten kennen met de lokale autoriteiten. Overigens wordt geen van de Tsjetsjenen die terugkeren met hun terugkeerprogramma vervolgd in verband met de rebellenbeweging. Tot slot, blijkt ten algemene titel dat er geen sprake is van een negatieve attitude van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten ten opzichte van migranten die terugkeren uit Europa.

Waar er in de informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervinden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij de aanleiding niet duidelijk is. Hierdoor leidt het overzicht van de individuele gevallen niet tot een andere appreciatie dan deze die blijkt uit de geraadpleegde bronnen, waaronder IOM.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Voorgaande brengt met zich mee dat de vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade waarnaar verzoeksters raadsman verwijst, moet worden beoordeeld in het licht van verzoeksters persoonlijke situatie en op grond van de individuele merites eigen aan haar zaak. Wat deze beoordeling betreft, dient in casu te worden vastgesteld dat er in haar hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden aangemerkt.

Er kan besloten worden dat het geheel van deze documenten en e-mails geen ander licht werpen op de motivering van de bestreden beslissing en geen afbreuk doen aan de motieven die erin opgenomen zijn.”.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog wijst op het risico dat zij loopt in Tsjetsjenië gelet op haar profiel als verwesterde vrouw en verwijst naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus betreffende de situatie in Tsjetsjenië en naar verschillende mensenrechtenrapporten van Human Rights Watch (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift) waaruit blijkt dat in Tsjetsjenië dagelijks mensenrechtenschendingen plaatsvinden en dat ook de rechten van vrouwen er geschonden worden, stelt de Raad vast dat verzoekende part op geen enkele wijze aantoon op welke wijze zij dan wel verwesterd zou zijn of waarom zij omwille van het loutere feit zes jaar in België te hebben verbleven vervolgd zal worden of gepercipieerd zal worden als verwesterd. Verzoekende partij toont op generlei wijze concreet aan dat haar verblijf in België haar dermate verwesterd heeft dat zij haar leven in

Tsjetsjenië niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over willekeurige mensenrechtenschendingen en vrouwenrechten die onder druk staan volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).

2.2.9. *Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog verschillende mensenrechtenrapporten van Human Rights Watch (bijlagen 3-5), een e-mail van haar raadsman aan het CGVS d.d. 3 november 2016 met als bijlage een algemeen rapport over de situatie in Tsjetsjenië en de situatie van terugkeerders (bijlage 6) en een internetartikel d.d. 7 januari 2017 aangaande de invloed van Kadirov op de leden van de Tsjetsjeense diaspora (bijlage 7). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De e-mail van haar raadsman aan het CGVS d.d. 3 november 2016 met als bijlage een algemeen rapport over de situatie in Tsjetsjenië en de situatie van terugkeerders (bijlage 6) werd reeds hierboven besproken (zie punt 2.2.7.). De mensenrechtenrapporten van Human Rights Watch (bijlagen 3-5) en het internetartikel d.d. 7 januari 2017 (bijlage 7) betreffen de algemene situatie in Tsjetsjenië. De Raad wijst erop dat een dergelijke verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).*

2.2.10. *Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.*

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend in de bestreden beslissing dat de beoordeling in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1, "COI Focus" betreffende "Tsjetsjenië – veiligheidssituatie" d.d. 22 juni 2016). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – doch toont zij hiermee niet aan dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. *Per aangetekend schrijven d.d. 22 augustus 2017 brengt verzoekende partij nog een internetartikel d.d. 14 augustus 2017 aan betreffende het gebrek aan toegang tot medicatie voor HIV-patiënten die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië. De Raad herhaalt evenwel dat de medische problemen van verzoekende partij op zich en de behandeling ervan in haar land van herkomst geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*

inzake subsidiaire bescherming. Verzoekende partij dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 juli 2015 en 10 september 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, dat de door haar aangehaalde medische problemen op zich en de behandeling ervan in haar land van herkomst geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, dat de aangehaalde vrees voor stigmatisering en uitingen van discriminatie omwille van HIV-besmetting onvoldoende geconcretiseerd wordt door verzoekende partij en dat bovendien stigmatisering en uitingen van discriminatie omwille van HIV-besmetting op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

2.2.6. Wat betreft het door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde arrest nr. 125 033 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 mei 2014 (bijlage 3), wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat de gegevens die aan de basis liggen van het arrest nr. 125 033 van 28 mei 2014, waarin de betrokkene de Ivoriaanse nationaliteit heeft, gelijklopend zijn aan deze voorliggend in onderhavige procedure.

2.2.7. Verder voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een schrijven van haar raadsman d.d. 18 mei 2015 met verschillende bijlagen (bijlage 4), een aantal e-mails van haar raadsman met bijlagen (bijlagen 5-7) en een kopie van het verzoekschrift dat werd ingediend in het kader van het beroep van haar moeder tegen de in haar hoofde genomen beslissing aangaande haar 9ter-aanvraag (bijlage 8). De Raad is evenwel van oordeel dat deze documenten geen ander licht werpen op de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Het schrijven van haar raadsman d.d. 18 mei 2015 (bijlage 4) werd reeds in het administratief dossier opgenomen en de bij dit schrijven gevoegde bijlagen, meer bepaald het standaardmedisch attest in het kader van de 9ter procedure d.d. 17 maart 2015 door dr. P., het psychologisch attest d.d. 18 maart 2015 door psychologe A. B., het psychiatrisch rapport d.d. 23 juni 2014 door dr. C. M., het “CORI Country Report: Russian Federation” van oktober 2010, het Asylos rapport van februari 2015 en het

internetartikel "*Tchéchénie: une attaque dans le centre de Grozny relance les craintes de violences*" d.d. 4 december 2014, werden allen besproken in de bestreden beslissing. Het louter opnieuw bijbrengen van reeds in de bestreden beslissing besproken documenten is geenszins van aard om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de e-mail van 26 augustus 2015 met bijlages van kopies van contracten van gas, telefonie, en internet en medische attesten (bijlage 5), bemerkt de Raad dat de kopies van de contracten reeds besproken werden in de bestreden beslissing en hierover werd gesteld dat het verblijf van verzoekende partij en haar moeder *in casu* niet betwist wordt. Het attest van de sociaal assistente van het ziekenhuis waar de moeder van verzoekende partij wordt behandeld d.d. 1 juni 2015 werd eveneens besproken in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat het louter neerleggen van reeds bijgebrachte documenten, die besproken werden in de bestreden beslissing, niet van aard is desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen. Wat betreft de overige medische attesten, een doktersattest in het kader van een *9ter*-aanvraag en een attest van psychologisch onderzoek d.d. 1 juli 2015, stelt de Raad vast dat deze medische attesten slechts een beschrijving bevatten van dezelfde problematiek zoals beschreven in de reeds eerder aangebrachte medische attesten in verband met de psycho-medische toestand van haar moeder en het verdere verloop van de behandelingen. Deze documenten doen dan ook geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing omtrent de psycho-medische toestand van haar moeder.

De e-mail van 14 september 2015 (bijlage 6) bevat informatie over het Triumeq medicijn en de kostprijs hiervan en informatie over het gemiddelde inkomen in Rusland. De Raad wijst er evenwel op dat de beoordeling van de beschikbaarheid en de kostprijs van de nodige medicatie wordt gedaan in het kader van een *9ter*-aanvraag. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat bijlage 6, dat volgens de bij het verzoekschrift gevoegde inventaris van de stukken enkel de e-mail van 14 september 2015 met bijlagen betreft, tevens een medisch attest in het kader van de *9ter* procedure d.d. 22 augustus 2016 bevat. In verband met dit medisch attest dient tevens te worden vastgesteld dat het geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing omtrent de psycho-medische toestand van de moeder van verzoekende partij, nu het slechts dezelfde problematiek beschrijft.

De e-mails van 9 augustus 2016 en 25 augustus 2016 (bijlage 7) hebben betrekking op de beslissing tot ongegrondheid van de *9ter*-aanvraag van haar moeder en bevatten als bijlage deze beslissing en bijhorende bijlagen. Daarnaast brengt verzoekende partij nog het verzoekschrift opgesteld in het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de beslissing tot ongegrondheid van de *9ter*-aanvraag van haar moeder bij (bijlage 8). De Raad wijst er evenwel op dat het duidelijk de bedoeling van de wetgever was in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds, en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielpcedure wordt onderzocht, anderzijds. Als rechtvaardigingsgrond voor dit verschil in behandeling wordt gewezen op het objectief criterium van de grond van de aanvraag, namelijk het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, dan wel op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt een beroep te doen op de subsidiaire bescherming (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10*). Dit uit zich dan ook in de bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten door te stellen dat "*de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter*". Het gegeven dat de moeder van verzoekende partij tweemaal een beslissing tot ongegrondheid van haar *9ter*-aanvraag heeft ontvangen, doet hieraan geen afbreuk.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7*bis* (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk

gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij motiveert desbetreffend in de bestreden beslissing dat de beoordeling in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1, "COI Focus" betreffende "Tsjetsjenië – veiligheidssituatie" d.d. 22 juni 2016).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – doch toont zij hiermee niet aan dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 juli 2015 en 10 september 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT